

Kyrkonytt

FOTO: DAVID M. W. PICKUP /
MED TILLSTÄND AV CHURCH NEWS

President Gordon B Hinckley talar till medlemmar i Gadfield Elm-kapellet i England under sin resa i Europa.

President Hinckley inviger tempel och träffar medlemmar i USA och Europa

Under en tio dagar lång rundtur i Europa invigde president Gordon B Hinckley det nya templet i Köpenhamn och talade till de heliga på Brittiska öarna, i Frankrike och Spanien. Sedan han återvänt till Förenta staterna invigde han templet i Manhattan, New York.

Danmark

Den 23 maj 2004 deltog mer än 3 400 medlemmar, på plats eller via satellit, när president Hinckley invigde templet i Köpenhamn under fyra sessioner.

Templet kommer att betjäna medlemmarna i Danmark, Island och delar av Sverige och är en ombyggnad av ett kapell som ursprungligen invigdes av äldste John A Widtsoe 1931.

President Hinckley träffade med-

lemmar dagen före under en brasafest och en kulturfestival.

Brittiska öarna

Den 25 maj talade president Hinckley via satellit till medlemmar som samlats i stavscentra runt om på Brittiska öarna.

Nästa dag tog president Hinckley emot överlåtelsehandlingen till Gadfield Elm-kapellet, en byggnad som ursprungligen gavs till kyrkan 1840 när alla i en United Brethren-församling blev medlemmar i kyrkan.

Frankrike

President Hinckley träffade medlemmar i Frankrike i en samlingssal den 28 maj. Han sade till de heliga: "Jag önskar att jag kunde tillkännage byggandet av ett tempel här, men vi har ännu inte en lämplig plats ... Jag

är övertygad om att ... någon gång i framtiden kommer ett vackert Herrens hus att pryda detta land."

"Jag älskar de trofasta heliga i Frankrike av hela mitt hjärta", avslutade han.

Spanien

I Spanien talade profeten till nästan 8 000 medlemmar från Spanien och Portugal.

Efter att ha vittnat om att vi alla är barn till en evig Fader, sade han: "Den här morgonen blev jag förevissad den plats där den förfärliga bomben [på ett av flera tåg] briserade. Jag sade till mig själv: 'Det kunde inte finnas något sådant, skulle inte finnas något sådant, om alla människor trodde på Gud den evige Fadern och på att vi alla är bröder och systrar.'"

New York

President Hinckley invigde templet i Manhattan, New York under fyra sessioner den 13 juni.

I sin invigningsbön sade president Hinckley: "Må detta tempel vara en fridens tillflykt mitt i denna stora och bullersamma metropol. Må alla som inträder genom dess portar känna att de har tagit steget över från världen till en plats i din gudomliga närhet."

President Hinckley närvarade och talade också vid ett jubileumsfirande som anordnats av kyrkans medlemmar och som hölls i det berömda Radio City Music Hall. ■

Church News bidrog till denna rapport.

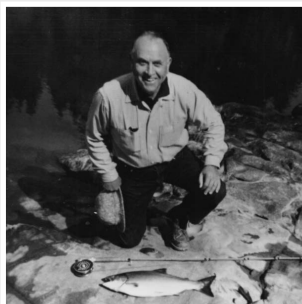

Äldste David Bruce Haight

En hängiven lärjunge

2 SEPTEMBER 1906 – 31 JULI 2004

Som ung stod David B Haight ansikte mot ansikte med döden vid två tillfällen: en gång när han kastades ut från en vagn med en skenande häst och en andra gång när han slog i huvudet när han dök för att simma. "Jag tror att Herren räddade hans liv under hans barndom", av en storslagen anledning, sade hans son Robert (citerad i Ronald E Poelman, "Äldste David B Haight: Glädje av att lyfta andra", *Nordstjärnan*, sep 1987, s 20).

Herren hade verkligen planer för den unge David. Han skulle senare bli kallad till de tolv apostlarnas kворum, för att slutligen, vid 97 års ålder, bli den äldste aposteln i kyrkans historia. Hans tjänande som apostel avslutades den 31 juli 2004 när han gick bort i Salt Lake City till följd av hög ålder. Han blev ihågkommen som en hängiven lärjunge under en begravningsgudstjänst som hölls den 5 augusti i Tabernaklet i Temple Square.

Ett kraftfullt vittnesbörd

Äldste Haight "rörde vid människors hjärtan över hela jorden med sin trosvissa förkunnelse och sitt vittnesbörd om att Herren Jesus Kristus verkligen lever", sade första presidentskapet i ett uttalande till tidningar och TV. "Han

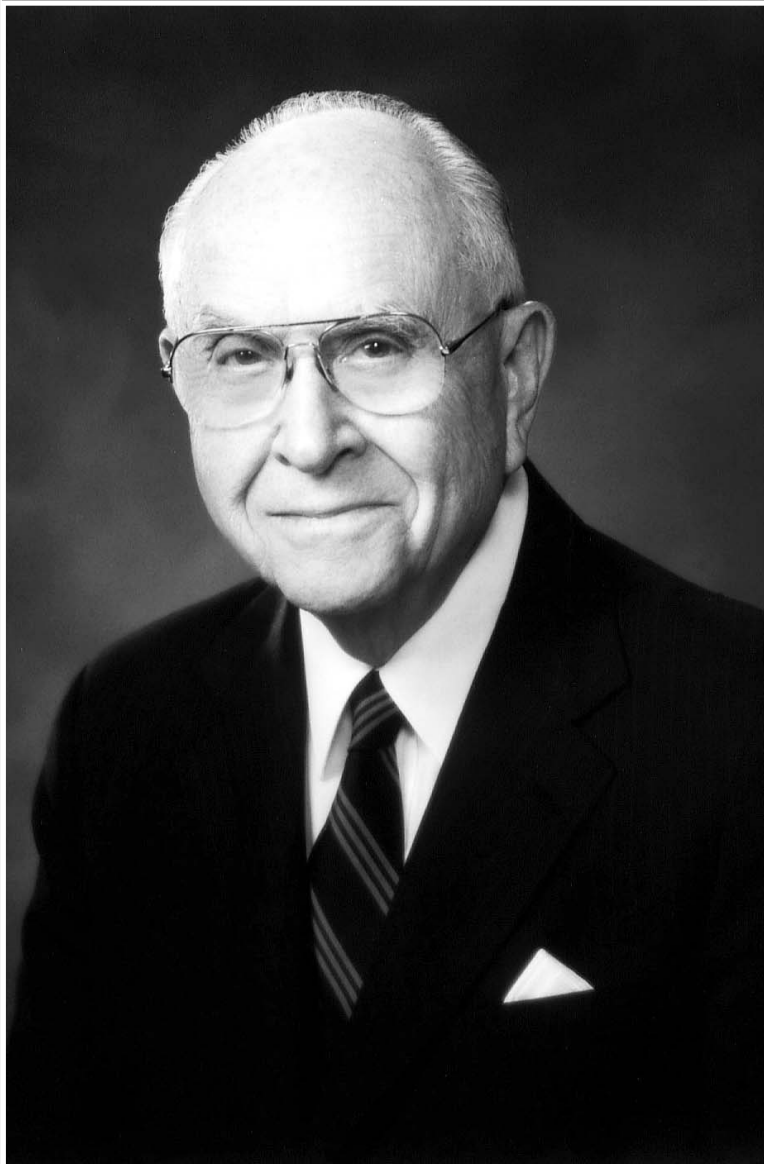
har burit detta vittnesbörd på många kontinenter och har utövat ett stort inflytande på den kyrka han älskade ... Vid hans bortgång vänder vi våra hjärtan till hans älskade följeslayerska Ruby, och deras barn."

Äldste Haight var känd för sina improviserade tal på generalkonferenserna. De var fyllda med jordnära anekdoter och uttryck för hans djupa och varaktiga vittnesbörd om evangeliets sanningar. I sitt sista konferenstal, som hölls i april i år, förkunnade han: "Gud lever... [Han] älskar oss så som vi borde älska honom... Evangeliet är sant. Jag vet det, jag är ett vittne om detta." ("O visdom stor, o kärleks nåd", *Liabona*, maj 2004, s 6)

Beslutsamhet och kristlig kärlek

David Bruce Haight föddes den 2 september 1906 i Oakley, Idaho, som son till Hector C Haight och Clara Tuttle Haight. I början av sitt liv fick han erfara sin fars och fyra av sina syskons bortgång. Dessa smärtsamma förluster gav honom medkänsla och förståelse för dem som råkade ut för motgångar i livet. Trots sådana smärtsamma erfarenheter beskrev han sig själv som en "typisk pojke uppvuxen i en stad på landsbygden". (Citerat i Gerry Avant, "Elder Haight Recognized What Really Is

Motsatt sida (från vänster): David B Haight under sina år vid college. Äldste Haight, här på ett foto från 1969, tyckte om att fiska. Örlogskapten David B Haight fick lovord för sitt tjänande under andra världskriget. Ovan: Äldste David B Haight i de tolv apostlarnas kvorum.

'Great Moment' in Life", *Church News*, 24 nov 1985, s 5.)

Kyrkan utövade ett viktigt inflytande under hela hans liv, men en vändpunkt i hans hängivenhet till evangeliet inträffade under andra världskriget, då han verkade som örlogskapten i Förenta staternas flotta. Efter att ha lämnat sin familj bakom sig i Kalifornien för att flyga till Honolulu, Hawaii, tillbringade han en sömlös natt längst bak i ett flygplan med att omvärdera sitt liv och utgjuta sitt hjärta i bön. Fastän han hade verkat i många

kallelser i kyrkan, och verkat i biskopsråd, så kom han fram till att han inte var så hängiven som han borde vara. "Jag har ofta tänkt att detta kanske var min väg till Danmark då jag tänkte på min familj som jag lämnade bakom mig", sade han senare. "Jag beslutade mig helhjärtat för att jag aldrig skulle ifrågasätta en kallelse från Herren. Jag skulle använda de eventuella förmågor jag hade till att bygga upp riket om jag skulle överleva mitt engagemang i konflikten." (Citerat i *Church News*, 24 nov 1985, s 5.)

Han höll detta löfte och verkade senare som president för Palo Alto stav i Kalifornien, som president för skotska missionen och som regionrepresentant före sin kallelse i april 1970 som assistent till de tolv. Den 8 januari 1976 ordinerades han till apostel.

Äldste Haight visste att oavsett vilka kallelser han gavs, så är kärleken det väsentliga i att leva efter evangeliet, Kristi rena kärlek. Som han sade till en av sina söner: "Herren kommer inte att fästa sig vid om du var biskop, stavsresident eller apostel. Han bryr sig om hur du handlade mot människorna." (Se *Nordstjärnan*, sep 1987, s 22)

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum gav ett exempel på äldste Hights omtanke om andra människor: "Äldste Haight läste i tidningen om en ung man, en erfaren simmare, som hade drunknat när han försökte rädda andra vars kanot kapsejsat. David kände inte familjen, men hans tankar gick till dem." Han var närvarande vid likbädden på bårhuset, där han till änkan och föräldrarna uttryckte sin uppskattning för den unge mannen. Äldste Hights omtanke om dem öppnade vägen för föräldrarna att bli aktiva i kyrkan. Han beseglade senare föräldrarna till deras tre söner, däribland den unge man som hade gått bort. (Se Lucile C Tate, *David B. Haight: The Life Story of a Disciple* [1987], s 288).

En 74-årig uppvaktning

Många av äldste Hights tal var fyllda med hänvisningar till hans älskade hustru Ruby. Den unge David såg för första gången Ruby Olson vid en dans då han var

Ovan: Äldste och syster Haight med sin familj. Till höger, överst: Med sin sonson Brent Haight. Nederst t h: Äldste Haight bar ett kraftfullt vittnesbörd om evangeliet i många generalkonferenstal. Längst till höger: Äldste Haight och hans hustru Ruby, i juni 2003.

tillsammans med en annan ung kvinna. När han och hans träff tittade på de andra dansarna "kom den sötaste flickan [han] någonsin sett i sitt liv" förbidsande med sin träff. David såg hur den alerta unga kvinnan i den röda klänningen dansade förbi några gånger och frågade sedan sin träff om hon kände flickan. Hon svarade att de var båda med i skolans kvinno förening. "Det är inte rätta sättet att få vänner och påverka andra, men jag frågade min träff

om hon ville presentera mig för Ruby någon gång", erinrar sig äldste Haight.

Denna presentation ägde aldrig rum, men en kort tid senare sökte Ruby arbete i den affär som David var föreståndare för. Hon anställdes. När han första gången frågade henne om hon ville gå ut med honom, berättade hon att hon redan hade en träff den kvällen. Han mindes: "Jag frågade när hennes träff skulle komma. Klockan åtta sade hon. Jag sade: 'Går det bra om jag kommer klockan 6?' " (Citerat i *Church News*, 24 nov 1985, s 5).

Relationen blev snart odelad och senare gifte sig paret i Salt Lake-templet den 4 september 1930. Deras uppvaktning pågick under hela deras nästan 74-åriga

äktenskap. Äldste Haight sekreterare, Linda Dalley, erinrar sig en upplevelse hon hade när hon besökte paret Haight tidigare i år: "Deras hushållerska släppte in mig och hon vinkade till mig att hålla mig tyst. Hon sade: 'Titta i vardagsrummet', och där var äldste och syster Haight, och trots att äldste Haight varit så sjuk dansade de med varandra i vardagsrummet. Jag tyckte att det var något av det vackraste jag någonsin hade sett. Äldste Haight var nittiosju år och syster Haight var 93, när de dansade i vardagsrummet utan musik. De behövde inte musik. De hade musiken i sina hjärtan."

Äldste och syster Haight har 3 barn, 18 barnbarn och 78 barnbarnsbarn.

Yrkesliv

Äldste Haight hade ett långt och framgångsrikt yrkesliv. Han avslutade sina studier vid Utah State University och verkade i chefsbefattningar för olika varuhus i Utah, Kalifornien och Illinois, och slutligen ägde han en detaljhandelskedja på 1950-talet. Från 1959 till 1963 var han borgmästare i Palo Alto i Kalifornien. Han var inne på sin andra valperiod när han kallades att verka som president för den skotska missionen.

Efter sitt tjänande som missionspresident verkade äldste Haight som assistent till rektorn för Brigham Young University i Provo, Utah, före sin kallelse som assistent till de tolv.

Ett liv i rättfärdighet

Äldste Hights arv är inte bara till välsignelse för hans efterkommande utan för alla medlemmar i den kyrka som inspirerats av hans vittnesbörd och hans tro på Jesus Kristus. I ett generalkonferenstal vädjade han till medlemmarna att "ha detta vittnesbörd, denna önskan i hjärtat, att undervisa andra, att förklara vad vi tror på och att leva rättfärdiga liv ... att vara föredömen för mänskorna och kunna sprida detta verk, inte bara genom det vi säger utan genom vårt sätt att handla". ("Tro, hängivenhet och tacksamhet", *Liabona*, jul 2000, s 42) Äldste Haight var ett levande exempel på det han lärde. ■

STORLIGEN ÄLSKAD APOSTEL IHÅGKOMMEN AV SINA BRÖDER

Vid sin begravning hyllades äldste David B Haight på följande sätt av talarna:

President Gordon B Hinckley: "Han insåg att var och en i den mänskliga familjen är ett Guds barn och att vi alla därför är bröder och systrar. Han bar i sitt hjärta en uppskattning av alla dem han lärde känna, oavsett deras religiösa tillhörighet ... Han förstod sin kallelse och sitt unika ansvar att vara en som vittnar om att Herren Jesus Kristus verkligen lever."

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: "Det fanns ingen svag punkt i hans vapenrustning. Det fanns inget svek i hans själ. Det fanns ingen fläck på hans karaktär. Äldste Haight älskade Herren av hela sitt hjärta och hela sin själ och tjänade honom av all sin förmåga ända till slutet av sitt jordiska liv."

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: "Hans främsta arbete var bland människor som hängiven lärjunge till Kristus ... Tusentals och tiotusentals liv har direkt berörts av hans unika omtanke om sina medmänniskor. Han var kompromisslös i att göra det som är rätt."

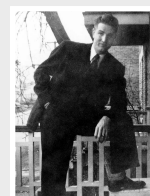
President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum: "Döden är en nödvändig del av livet ... [Äldste Haight] är nu i paradiset ... Vi vet någonting om hur det är i paradiset och vad David B Haight kommer att göra ... Må Gud välsigna minnet av David B Haight."

Äldste Neal Ash Maxwell

Ett uppfyllt löfte

6 JULI 1926 – 21 JULI 2004

Som soldat under tung fiendebeskjutning under andra världskriget lovade Neal A Maxwell att om Herren skulle bevara hans liv så skulle han ägna detta liv åt Herrens tjänst.

Herren räddade hans liv.

Unge Neal höll sitt löfte.

Nästan 60 år senare, den 21 juli 2004, avlöste Herren äldste Neal Ash Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum från hans jordiska tjänst efter en åtta år lång kamp mot leukemi. Han blev 78 år.

En livstid av tjänande

”Denne underbare ledares död fullbordar ett kapitel i kyrkans historia som sträcker sig över 30 år av trofast ledarskap”, sade president Gordon B Hinckley. ”Äldste Maxwells livstids tjänande i kyrkan och sitt land trängde med kraft in i människors hjärtan och hem över hela världen.”

Äldste Maxwell dog på 23-årsdagen av sin kallelse som apostel år 1981. Före denna kallelse verkade han två år som assistent till de tolv och fem år i de sjuttios presidentskap. Äldste Maxwell verkade dessutom som biskop, som ombud för kyrkans utbildning, som medlem av

Unga mäns generalkommitté och som regionrepresentant.

”Så länge som vårt hjärta pumpar”, sade äldste Maxwell, ”bör det en del av tiden pulsera för att vi ger andra en hjälpande hand. Och så länge som det finns luft i våra lungor bör en del av andningen gå åt till att ge andra välförtjänt beröm och välbehövlig uppmuntran.” (Citerat i ”Research Foundation Honors Elder Maxwell”, *Ensign*, aug 2002, s 77.)

Tjänande i det fördolda

Vid hans begravning, som hölls den 27 juli i Tabernaklet på tempelområdet, blev också äldste Maxwell ihågkommen för sitt tjänande av sin hustru Colleen, 4 barn, 24 barnbarn och 2 barnbarnsbarn. Han var son till Clarence H och Emma Ash Maxwell.

”I en värld fylld med idoga ansträngningar i regeringsbyggnader, på kongresser, i kontor och korporativ”, sade äldste Maxwell, ”utförs Guds utomordentliga arbete oftast av vanliga människor, som verkar i det tysta i hemmet och familjen.” (*That My Family Should Partake* [1974], 122)

Äldste Maxwell såg sig själv som en av dessa ordinära

Motsatt sida (från vänster): Som infanterisoldat under andra världskriget, 1944. Här visar han hur många utmärkelser han fick ta emot för sin grisuppfödning. Som missionär i östra Kanada, 1947–1948. Ovan: Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum.

människor som strävade efter att utföra ett extraordinärt arbete. Han inriktade sig på sin familj. "Vi kände till vår fars djupa hängivenhet till sitt tjänande i kyrkan", sade hans son Cory i sitt begravningstal. "Men vi visste också att han inte bara älskade oss, han älskade att vara tillsammans med oss."

Äldste Maxwell uttryckte ofta djup beundran för sin hustru under nästan 54 år och hennes "andliga instinkt". Han kallade henne en "mer fullständig" kristen än han, med syftning på hennes starka önskan att tjäna och ringa behov av uppmärksamhet.

En karriär i det offentliga tjänst

Med en magisterexamen i statskunskap tillbringade äldste Maxwell början av sitt yrkesliv inom politiken. Han arbetade i Washington D C som lagstiftande assistent och undervisade senare i statskunskap vid University of Utah. Vid ett tillfälle uppmuntrades han att kandidera till ett politiskt ämbete.

Men äldste Maxwells tidiga erfarenheter lärde honom "att det är bättre att leva efter en skyddande evangelieprincip än tusentals kompenserande regeringsprogram – vilka program ofta liknar att 'rätta till däckstolarna på Titanic' " ("Varför inte nu?" *Nordstjärnan*, maj 1975, s 40).

Som pedagog fick äldste Maxwell en utmärkelse som elevernas favorit vid University of Utah. Han blev assistent till presidenten, dekanus för eleverna och slutligen verkställande vicepresident.

I sitt sista konferenstal varnade han: "Jag tror inte att världens lösningar på världens problem är särskilt effektiva ... Endast evangeliet är ständigt relevant, ersättningsarna fungerar inte" ("Kommen ihåg huru barmhärtig Herren har varit" (*Liabona*, maj 2004, s 45).

Förmåga med ord

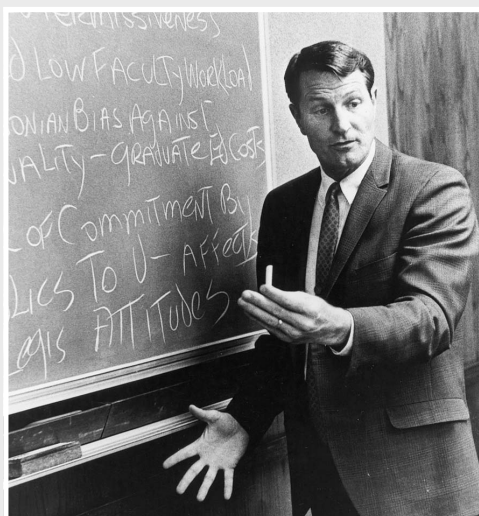
Äldste Maxwell blir delvis ihågkommen för sin förmåga att väluttryckt sig i ord. Han upptäckte tidigt sin förmåga att formulera sig, och under sina 78 år skrev han ungefär 30 böcker och oräkneliga tal. Under inspiration uppnådde han ett mästarskap i formuleringskonst som har berört miljontals människor.

"När han öppnade sin mun lyssnade vi alla", sade president Hinckley i sitt begravningstal. "Hans genialitet var en följd av flit. Han var perfektionist, besluten att ur varje fras och mening klämma fram varje droppe av näring som kunde frambringas. Varje tal var ett mästerverk, varje bok ett konstverk värt upprepade genomläsningar. Jag tror inte att vi någonsin får se hans like."

Äldste Maxwell förfinade sin förmåga att uttrycka viktiga tankar på insiktsfulla sätt, men han lärde att det är Anden som förmedlar sanningen till dem som lyssnar.

Ovan: Här organiserar han lekar med några av sina barnbarn. **Till höger:** Här håller han en presentation vid ett styrelsemöte vid University of Utah. **Höger, överst:** Tillsammans med sin hustru Colleen Hinckley Maxwell. **Längst till höger:** Vid generalkonferensen i april 1997 uttryckte han tacksamhet för de behandlingar som, fastän han tappade sitt hår, hade gjort det möjligt för honom att "komma så långt".

"Anden", sade han, "kan hjälpa dem vi vittnar för, att få ord och tankar till sina sinnen som hjälper dem att förstå". ("Vittna om den storslagna och underbara försoningen", *Liabona*, apr 2002, s 12)

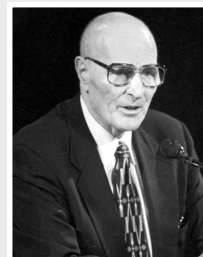
En levande predikan

Äldste Maxwells undervisning började eller slutade inte med ord. "Gärningar", lärde han, "inte ord – och att bli, inte beskriva – är dominerande kännetecken på ett sant lärjungeskap." ("Becoming a Disciple", *Ensign*, jun 1996, s 14)

Hans mest värtaliga predikan var det sätt varpå han levde. Han ansträngde sig uppriktigt för att bli en sann lärjunge till Frälsaren, oavsett vilka utmaningar han ställdes inför. Han trodde att "enda sättet att verkligen *dyrka* Jesus är genom att

efterlikna honom. Att sträva efter att bli honom lik är ett särskilt sätt att bära vårt vittnesbörd om honom." (*Even As I Am* [1982], s 2)

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum sade att äldste Maxwells liv

var ett levande vittnesbörd: "Hans mod, hans ödmjuka acceptering av sitt lidande i cancer och hans ståndaktiga fortsatta tjänande har skänkt

tröst till tusentals människor och undervisat miljontals om eviga principer. Hans exempel visar oss att Herren inte endast vill helga våra lidanden till vårt bästa, utan också vill använda dem till att välsigna oräkneliga andra människor." ("Tacka för allting", *Liabona*, maj 2003, s 97–98)

Äldste Maxwell älskade Herren och var medveten om hans kärlek till oss. Han förklarade att "vi kan vända oss ifrån honom, men han är fortfarande där. Vi kan tycka att han är dold för oss eftersom våra bekymmer hänger som ett moln över oss, men han är fortfarande nära oss. Vi – inte

han – har låtit någonting komma emellan oss, men ingen varaktig förmörkelse behöver inträda ... Vår ringaktning av honom förhindrar inte hans kärlek till oss. Ja, Jesus av Nasaret levde! Han lever nu! Han vägleder sin kyrka!" ("All Hell Is Moved", i 1977 *Devotional Speeches of the Year* [1978], s 181)

En annan slags strid

Äldste Maxwell fick för första gången diagnosen leukemi år 1996. Genom aggressiva men försvagande behandlingar varierade hans hälsa under de nästkommande åtta åren.

Några år innan han fick sin första diagnos lärde äldste Maxwell att fastän vi är lyckligare när vi håller hans bud, är det också sant att "trofasthet för med sig särskilda prövningar. Det tycks som om Gud alltid prövar dem som ödmjukt tjänar honom." Men liksom Abraham, Petrus, Amulek och Jesus kan var och en av oss omvandla prövningar genom "att bli duktiga elever i livets prövningars skola och ta examen med högsta betyg". (Citerat i "Priesthood Brethren Asked to Be Christ's Servants", *Ensign*, juli 1993, s 75.)

Genom sin oförtröttliga verksamhet i prövningarnas stund tog äldste Maxwell examen med högsta betyg, och tårarna vid hans bortgång var – som han sade vid andra människors bortgång – "inte tårar av förtvivlan utan ... av uppskattning och förväntan" eftersom "för lärjungen är förseglandet av en grav bara förseglandet av en dörr som senare kommer att kastas upp med glädje". ("All Hell Is Moved", s 181)

Ett uppfyllt löfte

I sitt sista generalkonferenstal i april 2004 påpekade äldste Maxwell att "Herren vet hur många mil vi måste gå vi 'innan vi sova får' ". (*Liabona*, maj 2004, s 45)

Att hålla det löfte han gav för länge sedan i ett skyttevärn på en avlägsen kulle krävde många mil av äldste Maxwell, men varje mil räknades av den Gud han tjänade till den dag då hans jordiska verksamhet var avslutad. ■

ÄLSKAD KOLLEGA HEDRAD AV SINA BRÖDER

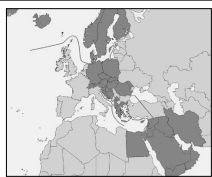
På sin begravning hyllades äldste Neal A Maxwell på följande sätt:

President Gordon B Hinckley: "Han har uträttat mer under dessa sista åtta år [av hans sjukdom] än de flesta gör under sin livstid ... Han tröstade, välsignade och uppmuntrade sina lidande medmänniskor. Deras tunga bördor gjordes lättare av denne gode samarit som förband deras sår och förde in hoppets solsken i deras liv ... Liksom Mästaren som han älskade, 'gick han omkring och gjorde gott'." (Apg 10:38)

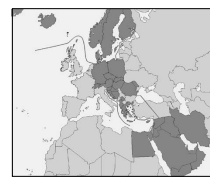
President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: "Hans tjänande i Herrens verk har varit föredömligt och utan brister. Om jag skulle sammanfatta Neals väldiga inflytande för det goda i hemmet och världen skulle jag välja dessa rader: ... 'Jag tjänade.' Neal Maxwell tjänade sitt land, sin kyrka, sin familj, sina medmänniskor och sin Gud."

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: "Han var en stor apostel, en extraordinär människa, en exemplarisk son, make, bror, far, farfar och morfar. Han hade en enastående förmåga att undervisa. Han levde ett liv väl värt att efterlikna och hade ett stort hjärta ... Guds bärighet manifesterades i honom och i det han gjorde."

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum: "Han utbärdade med stort tålamod prövningarna under sina sista dagar ... Både Neal och Colleen ... vet med säkerhet att Jesus är Kristus, Guds Son, världens Återlösare, att han genomförde försoningen, belämanniskosläktets uppståndelse."

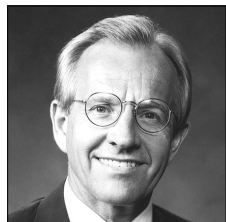

Lokala nyheter

Budskap från områdespresidentskapet

Dela med er i kärlek

Äldste W Craig Zwick

Vi undervisas om värdefulla principer i hela Mormons bok av människor som var fasta och ståndaktiga i att hålla

Guds bud och också uthärdade med tålmod den förföljelse de fick utstå. (Alma 1:25)

När de arbetade tillsammans för att bistå alla nödlidande, blev resultatet alltid andlig och timlig tillväxt. "Själva skolen I bistå dem som behöva eder hjälp. I skolen dela med eder åt den som står i behov." (Mosiah 4:16)

Var och en arbetade enligt sin förmåga, även om det fanns betydande skillnader bland dem i fråga om talanger, erfarenhet och svårigheter. "Trots all förföljelse" började de ha "oavbruten fred", därför att deras hjärtan inte var fästa vid personlig vinning eller världens rikedomar, utan vid dem som "var nödställda". De gjorde gott mot alla, "antingen de stodo utanför kyrkan eller tillhörde kyrkan". (Alma 1:28, 30)

"Dela det I haven med varandra" gäller lika mycket hängivet tjänande som trofast hemlärare eller besökslärare som det gäller att ge någon nödställd mat, kläder eller pengar. Det gäller att verkligen bistå med vår tid och förmåga, inte bara med vår plån-

bok. Det är fråga om att ta reda på och tillgodose både deras andliga och timliga behov. (Mosiah 4:21, 26)

Som trofasta medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga måste vi söka tillfällen att låta vårt ljus skina, för att vara till välsignelse för och tjäna andra. Äldste Neal A Maxwell sade vist: "Att vi vänder oss mot Jesus innebär inte bara att vi tar hans ok på oss, utan också att vi behåller det." Detta gäller både givarna och de ödmjuka mottagarna.

När vi uppriktigt bryr oss om människorna omkring oss, kan vi fullständigare leva enligt Jesu Kristi evangelium av hela vårt hjärta. Vi börjar närma oss våra heliga förmåner och bli mer lika Frälsaren genom att söka hjälpa andra människor. Ibland krävs det också av oss att vi tålmodigt tar emot andra människors vänliga gåvor då de söker hjälpa oss.

Låt mig få berätta en personlig erfarenhet som gäller vår son Scott. Scotts ljus lyser alltid. Det är så att han föddes mentalt och fysiskt handikappad. Han kan inte läsa eller skriva eller knyta sina skor, men han utstrålar Frälsarens mäktiga ljus. Det beror på hans enkla uppriktighet och ovillkorliga kärlek till var och en. Man förstår alltid att han har tid för oss och är intresserad av oss.

För några år sedan bodde Scott i ett särskilt gruppboende tillsammans

med andra unga män med liknande handikapp. En ung man som hette Bryan kom för att delta i gruppboendet. Bryan hade också fysiska och mentala handikapp. Han hade fötts utan tår. Han kunde gå, men det var svårt och mycket smärtsamt för honom. Scott märkte hur Bryan pinades. Han såg ett behov. Han ville hjälpa honom.

Varje kväll under fyra månader, medan Bryan var i gruppboendet, gjorde Scott något betydelsefullt för att hjälpa honom. Scott brukade hämta en hink med varmt vatten och en handduk och borste och borsta Bryans fötter. Det gavs inget formellt erkännande, ingen belöning eller hedersomnämning. Det var en omvårdnad i all enkelhet. Förvärvat medlidande och eviga lektioner som lärts genom tålmodig fördragsamhet. Scott förstod sin väns behov. Äldste Maxwell uttryckte med inlevelse: "Genom sin enastående lydnad och sitt lidande gjordes Jesus unik och fullkomlig i sin förståelse."

Scotts enkla handling var godhjärtad och barmhärtig, och så borde de vägledande principerna vara i vår gemenskap med våra vänner och medmänniskor.

Vi har alla särskilda behov. Vår heliga förmån är att vara fasta och ståndaktiga i att söka ge andra enkel omsorg eller bara ge en del av vår tid

för att uppmuntra någon. Det är så-
dan trofast omvårdnad eller sådana
uppmuntrande ord som är till stöd
för oss när vi upplever stunder då vi
behöver hjälp.

Kärlek och barmhärtighet har inga
gränser eller villkor. "Given akt på
eder själva och edra tankar, ord och
gärningar". (Mosiah 4:30)

Jag ger mitt vittnesbörd om att vi
lär känna Frälsaren på ett personliga-
re sätt då vi förblir trofasta mot läran
och mot varandra.

"Bedjen till Fadern av allt hjärta,
att I mån vara fyllda med denna kär-
lek, som han har utgjutit över alla
som äro hans Sons, Jesu Kristi, sanna
efterföljare." (Moroni 7:48) ■

Ett Herrens hus är invigt i Köpenhamn

Öppet Hus

Maj var hektisk men mycket
speciell för medlemmarna i
Göteborgs stav med många resor till
det nya templet i Köpenhamn. Till
öppet hus den 1 maj åkte flera
bussar från staven, varav två från
Jönköpings församling med medlem-
mar, barn, vänner och några religi-
onslärare. Under resan gavs informa-
tion om tempel och filmen om Salt
Lake-templet visades.

Redan vid ingången kändes den
kärleksfulla atmosfären då vi betjäna-
des av unga män och kvinnor som
satte skydd på våra skor. Templet var
underbart vackert, rent, värdigt, kär-

leksfullt, omsorgsfullt byggt och de-
korerat. Inte en skarv på tapeterna,
inte en spik syntes. Endast material
av högsta klass har använts – guld,
kristall, marmor, ädelträ. Tempelgui-
den berättade med stark inlevelse
om de olika rummen och avslutade i
ett av de vackra beseglingsrummen,
där hon bar sitt vittnesbörd. Efteråt
fanns tillfälle att ställa frågor till mis-
sionärer utanför templet där det ock-
så serverades förfriskningar. På buss-
resan hem ställdes många frågor av
de religionslärare som var med. De
var mycket imponerade och nöjda
med arrangemanget och visningen.

Speciellt inbjudna gäster hade
möjlighet att se templet under ett
par dagar före allmänhetens öppna
hus. Göran Åberg, Jönköping, do-
cent i religion, skrev sedan en fin ar-
tikel som publicerades på kultursi-
dan i Jönköpings-Posten. Han näm-
nde bland annat att templet "framför
allt ger en känsla av helighet".

Från Jönköping åkte flera medlem-
mar till Köpenhamn för att hjälpa till
att ta hand om alla besökarna under
öppet hus. Carolina Ribbert berättar
om sina upplevelser:

"Den 15 maj åkte jag och några
andra ungdomar från Jönköpings
församling till templet i Köpenhamn.
Vi var två grupper med fyra personer
i varje grupp som turades om att sit-
ta vid ingången till templet för att
sätta på "tossor" (skoskydd) på besö-
kandes skor. Detta gjorde vi för att
hålla mattorna rena och fina. Vid vis-
sa tillfällen var det ansträngande, till

exempel när det kom många besö-
kande på en gång. Men det var kul
att få hjälpa till så att templet i Kö-
penhamn kan fortsätta att vara lika
vackert. Även om jag fick gå upp ti-
digt på morgonen och kom i säng
sent på natten så var det definitivt
värt det. Jag är tacksam för att vi har
templet i Köpenhamn och jag hop-
pas kunna åka dit många gånger i
framtiden."

"I mars eller april annonserades
det på sakramentsmötet att det
behövdes hjälp med arbetet kring
'öppet hus' för templet i Köpen-
hamn", skriver Sofia Karlsson. "Se-
dan en tid tillbaka hade vi som familj
bestämt att vi skulle åka ner till Kö-
penhamn för att se på templet. Men
sjukdom satte stopp för familjen att
åka. Hur skulle jag nu ta mig ner för
att hjälpa till? Jag var redan anmäld,
så förmodligen hade medlemmarna
i Köpenhamn redan räknat in mig i
schemat. Det visade sig att det fanns
en plats kvar i Christian Strömbergs
bil, som skulle åka tidigt måndag
morgon och stanna kvar över natten
till tisdagen, så klockan 5 måndag
morgon satte vi oss i bilen och åkte
iväg.

Väl framme sattes vi genast i arbe-
te. Jag fick vara ledsagare på rundvis-
ningarna, vilket innebar att jag gick
sist i gruppen för att se till att alla
höll sig till gruppen. Guiden väntade
alltid för att se till att alla var på plats
innan han/hon började berätta om
de rum vi befann oss i.

Vilken känsla det var att komma in

i templet! Jag var så förundrad över den anda som rådde där, och den vördnad jag kände. Templet var ju inte ens invigt än! Dagens arbete var långt, och det fanns inga längre pauser inplanerade. Jag var helt slut på kvällen och somnade direkt, men det var en härlig känsla av utmattning.

Tisdag kväll fick jag privilegiet att vara 'ledsagare' vid den sista rundvisningen klockan 21.00. Eftersom vi var den sista gruppen, var det alldeles lugnt och fridfullt inne i templet.

Inför det celestia rummet brukar guiden tala om att 'i nästa rum kommer jag inte att säga något och vi väntar med frågor tills vi kommit ut därifrån', samt att det är det rum som vi betraktar som det allra heligaste och det rum där vi är närmast Gud. Så inne i det celestia rummet var det alldeles tyst och vi stod i vördnad och njöt av andan, friden och skönheten. Turen avslutades i ett av beseglingsrummen, där deltagarna kunde titta in i speglarna och se sig själva, symboliskt in i evigheten, varvid guiden talade om vikten av eviga familjer. Jag var förundrad över den anda som rådde i gruppen och jag kände stor tacksamhet och lycka.

Templet i Köpenhamn är en vackert byggd, men framför allt Guds hus, och jag ser fram emot att få komma dit igen."

"Vår biskop hade bett oss att se över våra liv och se vad vi kunde offra för templet i Köpenhamn", skriver Rakel Nilsson, gymnasieelev. "Min

FOTO: EIVOR HAGMAN

Samling i kapellet före avresan till Köpenhamn och öppet hus 1 maj 2004.

klassföreståndare, tillika religionslärare, tyckte att det var självklart att jag skulle få ledigt för att åka, för hon hade hört om templet innan. Tiden mot slutet av gymnasiet är intensiv och krävande, eftersom betygen ska sättas, och genom resan till templet fick jag offra två skoldagar. Det andra offret var sömn, kanske på grund av min egen dumhet att inte gå och lägga mig tidigare, men jag behövde gå upp kl. 04.00 för att vi skulle hinna till templet i tid.

Som ungdom var det väldigt speciellt att få komma till templet och hjälpa till. Min uppgift var att följa med en guide och se till att hela gruppen av besökare var med. Det var inspirerande och jag kände Anden väldigt starkt.

Det är en stor välsignelse att ha 'öppet hus' innan templet invigs, för människor som inte har kunskap om evangeliet. De kan komma och känna den anda som finns i templet och få en tankeställare att de kanske vill leva i all evighet som familj.

Jag är tacksam för att min familj kan vara tillsammans för evigt tack vare de förbund som mina föräldrar har ingått i templet. Min strävan är att leva ett värdigt liv så att jag en dag kan komma till templet och ingå samma förbund."

Tempelinvigningen

Efter hörnstensceremonin söndagen den 23 maj, en dag med solsken men kalla vindar, invigdes templet med fyra olika sessioner, en för vardera Köpenhamns, Århus, Göteborgs och Malmö stav. Göteborgs stav hade sin invignings-session kl. 14.00. Alla från Jönköpings församling som var där fick sitta i templet och en del även i det celestia rummet.

Exakt kl. 14.00 kom president Hinckley och äldste Nelson tillsammans med president Hinckleys sonson, sekreterare och vakter. Hela områdespresidentskapet var på plats, likaså det nya tempelpresidentskapet, stavspresidenten, missionspresidenten, tempelpresidenten för templet i Stockholm m.fl. President Hinckley ledde sessionen som inleddes med en bön av stavspresident Leif Mattsson. Talare var bland andra den svenske rådgivaren i tempelpresidentskapet Hans Ljung och hans hustru syster Elvy Ljung. Tempelkören bestod av medlemmar från Göteborg under ledning av Sven-Erik Lundkvist. President Hinckleys översättare var Harry Mårdby från Kungsbacka församling.

President Hinckley talade mycket speciellt till stavens ungdomar och

FOTO: EIVOR HAGMAN

Några av medlemmarna från Jönköpings församling som hjälpte till vid öppethus i templet i Köpenhamn.

uppmanade pojkarna och flickorna att hålla sig värdiga och rena så att de kan få en tempelrekommendation och komma till templet och utföra dop för de döda. "Vill ni lova mig det?" frågade han. Han vände sig sedan till föräldrarna och uppmanade dem att hjälpa barnen och ungdomarna att hålla sig värdiga en tempelrekommendation.

Det rådde en mycket speciell anda av helighet och vördnad i det celestia rummet men samtidigt en enkel, härlig, gemytlig stämning. President Hinckley skämtade då

och då med sin översättare och flera gånger ljöd glada skratt. Invigningsbönen uppsändes av president Hinckley och den lästes på svenska av Harry Mårdby. Då kören sjöng Hosannasången på slutet och vi alla sjöng "Den himmelska elden" så lät det som om hela Tabernakelkören var där. Det var ett jubel av glädje och tacksamhet, som fyllde hela templet. Ett Herrens hus är invigt i Köpenhamn! ■

*Eivor Hagman,
Jönköpings församling*

Tempelpresidentskapet i templet i Stockholm

Från december 1987 till juli 1990 var president Max Kimball och hans hustru Deborah missionspresident över Sverigemissionen. "Äldste Rasband sade då att vi sändes till den plats som är närmast himlen på jorden. Vi trodde honom inte först, men senare har vi sagt till honom att han hade rätt!"

President och syster Kimball hade länge velat återvända, och sedan slutet av oktober 2003 är de tillbaka, nu som tempelpresident i templet i Stockholm. "Vi är båda amerikaner med förfäder från England, Skottland och Irland, men vi skulle ha fötts som svenskar. Att vara i Sverige är som att vara hemma", säger de båda.

"Bägge våra söner har gjort sina missioner i Sverige, Maury 1991-1993 under president Wennerlund och Spencer 1995-1997 under president Hedberg och president Ritchie. Spencer döpte Bo Backman, nu andre rådgivare i stavspresidentskapet i Stockholms södra stav."

"Vår dotter Faith gjorde sin mission 1996-1997 i Belgien. Själv gjorde jag min mission i Sverige 1963-1965", säger president Kimball. "Jag tjänade i Umeå, Sundsvall, Östersund, Skellefteå, Luleå, Jakobstad i Finland, Stockholm och Södertälje. Sedan vi kom hit den här gången har vi besökt alla dessa platser utom Umeå, som vi ser fram emot att resa till så snart som möjligt tillsammans med Skellefteå och Luleå."

President Kimball var förste rådgivare i tempelpresidentskapet i Atlanta tempel och syster Kimball var assistent till tempelvärdinnan, när president Hinckleys sekreterare sökte dem för ett samtal med profeten. "Inför kallelsen att presidera över templet i Stockholm ville president Hinckley veta om vår hälsa och vår värdighet. När president Monson avskilde oss sade han: 'Jag vet att ni älskar det svenska folket, men hjärtat måste utvidgas till att omfatta alla.'

Kallelsen har förändrat vårt liv för evigt", säger de båda. "Alla som besöker templet försöker vi ta emot så som Frälsaren skulle ha gjort, eftersom de är Hans älskade barn. Våra medarbetare i templet är de bästa av de bästa, de är nära Herren och de

välsignar våra liv varje dag. Hustrurna är hjärtat i templet. Om de ler är bröderna lyckliga. Alla är helt fantastiska, vänliga och hjälpsamma. Templet i Stockholm är det tempel i världen som tar emot besökare från flest antal olika länder. Vi har kapacitet för så mycket som trettiosju olika språk. Svenska, norska, finska, spanska, ryska, engelska och när vi har besök från baltiska missionen är estniska, lettiska och litauiska de språk som används mest frekvent.”

”Vår familj har blivit välsignad med mycket mer kärlek av vårt tjänande här. Vi känner att vi har mjuknat av att tjäna här, vi vill hjälpa andra att få Faderns välsignelser. Templet tar världen ut ur en person och upprättar kristuslika dygder hos oss. Tidigare hade vi valspråket 'As good as the best, better than the rest' (Lika bra som de bästa, bättre än resten), men när vårt barnbarn Hanna kom ändrade vi det till 'Love one another' (Älska varandra).”

Sven och Monica Karlsson

I slutet av oktober 2003 fick Sven och Monica Karlsson ett telefonsamtal från äldste Bruce C Hafen, medlem i områdespresidentskapet, med en kallelse att tjäna som förste rådgivare i tempelpresidentskapet i templet i Stockholm respektive assisterande tempelvärdinna. Sven Karlsson hade en stor praktik med många patienter, men när äldste Hafen sade att det skulle gå bra att kombinera praktiken med kallelsen i templet, visste de att detta skulle bli ett fan-

FOTO: BIRGITTA KARLFELDT

Tempelpresidentskapet i templet i Stockholm, tempelpresident Max Kimball och hans hustru Deborah, omgivna av t v Bengt och Inger Höglund samt t h Sven och Monica Karlsson.

tastiskt tillfälle för dem båda att få utföra en mission. Avskiljningen gjordes av tempelpresident Max Kimball med fullmakt från president Gordon B Hinckley. Ett brev kom sedan till president Kimball från president Hinckley med fullmakt att förläna president Karlsson rätten att besegla både levande och döda.

Monica och Sven Karlsson utför sin kallelse i templet på eftermiddagarna, medan Inger och Bengt Höglund är där på förmiddagarna. Någon i tempelpresidentskapet är dessutom i templet varje lördag. ”En bättre plats kan man inte vara på”, säger de. ”Vi känner oss båda mycket välsignade. Våra barn har verkligen stöttat oss.” ”Jag har alltid velat vara mycket tillsammans med mina barnbarn”, säger syster Karlsson. ”Jag saknar det, men det gäller säkert alla äldre missionärer med barnbarn. Det är rörande och roligt att få träffa de ungdomar som kommer till templet för att utföra ställföreträdande dop. Vi behöver få många dop och konfirmationer gjorda. Därför är vi tacksamma när stora grupper av ungdomar

kommer och hjälper oss att utföra dessa förordningar. President och syster Kimball gör allt för att alla ska trivas. Vi gläds alla åt syster Kimballs vackra födelsedagsbrev. På presidentskapets rådsmöten bemöts våra förslag med orden 'bara de genomförs med kärlek'. President och syster Kimball har alltid tid och uppmuntrar oss. Vi känner att de har full tillit för oss då de delegerar mycket ansvar.”

”Mitt vittnesbörd har fördjupats”, säger president Karlsson. ”Sanningar har uppenbarats för mig om andra sidan, enligt Läran och Förbunden 137 och 138. Jag vet fullständigt klart att många av mina döda vänner är missionärer där, även de som levde för länge sedan. Kristus säger i Matteus: 'Mig är given all makt i himmelen och på jorden.' På andra sidan pågår en maktutövning i dess positiva bemärkelse genom att allt i skapelsen – tid, rum och utveckling – med stor intelligens utvecklas enligt den plan som lades i förut tillvaron.”

”En av mina uppgifter, som även den är förknippad med andlighet, är

att övervaka att det är fint i alla rum", säger syster Karlsson. "Vi tar emot besökare, gör allt vi kan för att få alla att trivas, talar speciellt med dem som kommer för första gången, undervisar dem, ser till att de har ledsagare med på begåvnings-sessionen, vi finns till hands för skiftledarna, som kommer från flera olika länder, och övervakar att alla är tränade för sina arbetsuppgifter. Allt detta görs på flera olika språk, och när vi inte själva klarar ett språk, försöker vi skaffa tolkar för att alla ska förstå vad dessa heliga förordningar innebär." "Ja, det måste alltid finnas någon i presidentskapet närvarande, som har det övergripande ansvaret om något akut skulle hända. Även tempelskrivaren kan ta det ansvaret", säger president Karlsson. "Det är också mycket viktigt att dagligen kontrollera att alla språkkort finns. På dem finns texterna till alla förordningar på alla de 37 olika språk som templet kan genomföra förordningar på. Tempelmissionärerna förbereder noggrant alla de uppgifter som måste utföras för att förordningarna dop, konfirmation, förberedande arbete, begåvningar och beseglingar ska löpa smidigt. När förordningar utförts, registreras korten med namnen för vilka arbete utförts, via dator och stämplas med datum. Om en medlem har svårt att själv utföra arbete för sina namn, kan korten lämnas till tempelarkivet, varvid någon annan utför förordningarna. Detta kan dock ta tid."

"Templet är ett ordningens hus.

Allt arbete här innebär ett mycket stort ansvar, men med all den hjälp vi får, även från andra sidan, känner vi att vi växer med uppgiften."

Bengt och Inger Höglund

Bengt och Inger Höglund, bosatta i Nynäshamn och medlemmar i Västerhaninge andra församling, var i Florida i mars 2004, då äldste Bruce C Hafen ringde från Frankfurt och efter en sedvanlig intervju om värdighet och hälsa kallade dem som andre rådgivare till tempelpresidenten respektive assistent till tempelvärdinnan i templet i Stockholm. Ett par veckor senare avskildes de i Salt Lake City av president Thomas S Monson, varvid broder Höglund fick beseglingsrätten. "Jag kände mig liten inför denna stora uppgift", säger han. "Att arbeta i templet är otroligt lärorikt. President och syster Kimball delegerar mycket arbete till oss, vilket vi uppskattar. Vi avskiljer nya tempeltjänare varje vecka, tar emot första-gångsbesökare och får dem att känna sig välkomna och behövda. Vi är också uppmanade att göra en begåvnings-session varje dag." "Vi kände förväntan men också viss tillförsikt", berättar syster Höglund, "eftersom vi under sex år tillsammans med Erika och Gunnar Åberg, Södertälje församling, varit ansvariga för att planera och genomföra sessionerna under Stockholms södra stavs tisdagskvällar. Allra roligast är det att få ta hand om nya systrar, särskilt de som ska gifta sig. Att se unga medlemmar komma till templet gläder oss myck-

et. Vi har så många fina ungdomar. Även när nyomvända efter att ha väntat ett år kommer till templet, gläds vi speciellt."

"Ett huvudansvar är att övervaka att templet är vackert och fint. Det är intressant med medlemmar som kommer från olika platser och kulturer. Vi samarbetar med missionärer från Amerika, Sverige, Norge, Ryssland och Finland. Kanske är detta det tempel i världen som regelbundet utför förordningar på flest språk", säger syster Höglund.

När nu templet i Köpenhamn betjänar stavarna i Danmark samt Göteborgs och Malmö stavar, är templet i Stockholm till för Stockholmsstavarna och Sverigemissionen, Norge samt ryska och finska medlemmar, de senare fram till dess templet i Helsingfors invigs. "Vår huvudsakliga uppgift är att hjälpa till att göra templet tillgängligt och entusiasmera medlemmar att komma, så att templet kan förbli ett stort tempel i framtiden med de fördelar det innebär. Detta är möjligt!"

"Om många kan göra lite, blir det mycket, men om några ska göra mycket, blir det inte så mycket", säger broder Höglund. "Om alla som har en tempelrekommendation gör sin lilla del, cirka två sessioner varje månad, kan vi få behålla templet som stort. Fram till 2006 måste vi försöka uppnå detta. Vi uppmanar prästadömsledarna i grenar och församlingar att förbereda sig att entusiasmera medlemmarna för att stimulera till högre närvarofrekvens.

I dagens värld med all press som familjen utsätts för, där världens värderingar alltmer skiljer sig från evangeliet, är templet en fristad som stärker familjens relationer, inte minst genom det arbete som templet är avsett för, att vi där kan vara frälsare på Sions berg för våra döda. Mycket måste göras på prästadömsmöten och Hjälpföreningens möten för att planera och organisera grenarnas och församlingarnas tempelarbete!"

"Det är fantastiskt att se hur Herren alltid på sitt eget sätt finner lösningar. Vi ser dagligen att vi inte är ensamma i templet, utan det finns de bakom slöjan som är intresserade och hjälpsamma. Det stärker vårt vittnesbörd om de eviga principerna, att ett evigt liv är en realitet." ■

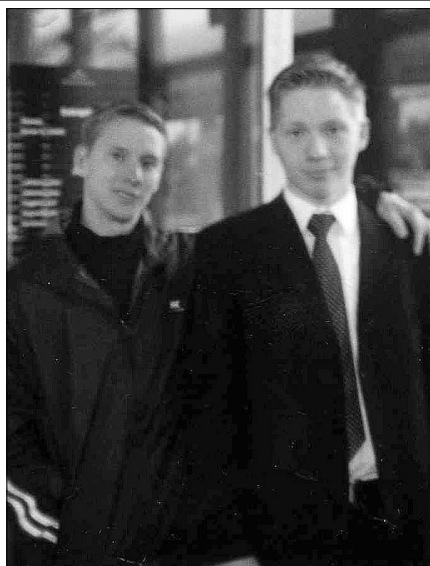
BIK

Bröder avlöser varandra

Måndagen den 21 juni sände familjen Jörgen och Monika Schelin i Jönköpings församling ut sin femte son, Robin på missionsfältet. Två dagar innan hade de tagit emot Richard, som då fullgjort sin mission i Frankrike. Bröderna hann träffa varandra under helgen och Richard kunde ge sin bror Robin en snabblektion i franska språket, som också blir Robins missionärsspråk.

Att alltid ha en son på mission har blivit en vana för familjen Schelin. Sedan 1996 har familjen endast haft ett år då ingen varit på mission. Det

FOTO: EIVOR HAGMAN

Richard Schelin (t v) nyss hemkommen från sin mission i Frankrike, önskar sin bror Robin lycka till på hans mission i Belgien.

började med Fredrik som åkte till England, några månader senare var det dags för näste son, Birger, att åka till sin mission i Ryssland. Kristoffer var näste missionär, som var både i England och Sverige och nu senast Richard i Frankrike.

Hela familjen påverkas av att ha en familjemedlem på mission. Familjebanden stärks och det är en andlig höjdpunkt en gång i veckan när brevet kommer från missionärssonen. Det är också lättare att tala med människor om evangeliet, eftersom hela familjen blir mer missionärsinriktad. Trots att ekonomin kan bli ansträngd har familjen alltid känt sig välsignad. Föräldrarna Jörgen och Monika känner stor glädje när de sänder ut en son på mission och glädjen är ännu större när de välkomnar sönerna hem efter avslutad mission. De har sett hur sönerna under sina missioner har utvecklats andligt, mognat och blivit vuxna.

Stavspresident Leif Mattsson hade

ett ovanligt uppdrag då han på söndagskvällen först avlöste Richard från hans mission i Frankrike och sedan avskilde Robin till "äldste Schelin" att verka som missionär i Belgien. ■

*Eivor Hagman,
Jönköpings församling*

Redaktör för de lokala sidorna

är Birgitta Karlfeldt (BIK). Förslag till nyhetsartiklar kan sändas via e-post till **birgitta.karlfeldt@telia.com**. Alla artiklar redigeras. Prästadömsledare, primär- och hjälpföreningsledare samt ledare för Unga män och kvinnor bör vid större konferenser eller andra speciella aktiviteter alltid utse någon att skriva och ta bilder för att sedan *inom tre veckor* sända in detta till redaktionen. Postadress är Stora Hundens gata 618, 136 64 HANINGE. Artiklarna ska spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas aktuella lärdomar – tjänandeprojekt, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionärsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet etc.

Bilder ska *helst* vara originalfoton, inte datautskrivna elektroniska bilder. Digitala eller scannade bilder måste ha hög upplösning (300 dpi) och sändas separat, inte tillsammans med en artikel. Alla bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Bilder returneras inte. Dikter publiceras inte. ■

24790 180 EUROPE CENTRAL AREA (SWEDISH)

